

Bán trình

Tôi thoát ra khỏi bàn tay dơ nhếch của Long, thoát ra cái mùi ghê tởm trên con người ấy. Tôi nhớ hoài sự phẫn nộ của Minh dành cho kẻ ấy, cái gương mặt của hắn vẫn phì phèo điếu thuốc, nhả khói đầy phòng, kèm theo lời nói chưa bao giờ khốn nạn hơn: “nó xong đời rồi”.

Dòng nước chảy dài lai láng trên mặt đường, tuôn từng hàng lắc léo trên khung cửa kính. Cơn mưa hồi hả, mịt mù và xa xăm. Nơi góc nhỏ căn phòng, tôi co ro trong những nghĩ suy đã là vụn vặt, đời thường. Tôi đã đủ can đảm để nghe tiếng mưa rá rích bên tai, êm đềm và dữ dội, như đang thốn thức trong lòng một cách âm vang mãnh liệt.

Hơi thở lẩn dài theo từng làn khói thuốc mỏng manh, chọt tan mất vào không gian lạnh lẽo, đầy cô độc. Tôi vẫn nhớ bài học, biết đối mình để thứ tha mọi lỗi lầm.

Phòng tư vấn của tôi nằm bon chen giữa những gian hàng đắt đỏ. Tập nập kẻ đến người đi, nhìn vào cứ như là tôi là một chuyên viên tư vấn nổi tiếng, người nào đến đây cũng đảo mắt tới lui rồi dựng xe vào ngay mặt tiền trước văn phòng của tôi.

Có những thứ xung quanh cuốn hút họ hơn là ngồi nghe tôi tư vấn những điều vớ vẩn về gia đình, tình yêu hay thỉnh thoảng khách của tôi cũng là bệnh nhân tâm thần. Hay đại loại việc bỏ tiền ra để tôi tư vấn thì với số tiền đó bọn xã hội đen cũng giải quyết thay họ việc gia đình, nhanh chóng mà hiệu quả.

Tôi chẳng bao giờ quan tâm đến việc nhiều người vẫn hay tranh giành nhau một chỗ dựng xe ngay trước văn phòng mà không phải là khách của mình.

Ngồi trong văn phòng của chính mình, mặc đơn giản một chiếc áo sơ mi trắng với cái quần tây đen, tôi thấy mình ngây thơ và trẻ dại biết dường nào, nhìn lên cái bảng phòng tư vấn tâm lý Dạ Linh chỉ là treo cho vui, thỏa mắt nhìn thành quả của mình, thời đại này tự mỗi người vẫn giải quyết được mọi chuyện.

Anh Minh người yêu của tôi hiện tại, lúc nào cũng bức bối vì mỗi lần đến thăm tôi đều không có chỗ để xe, anh hay cãi nhau với nhiều người và dọn sạch sẽ văn phòng giúp tôi. Tôi vẫn hay đùa cợt với anh: “Hay anh cũng như họ, qua bên ấy mà xem vàng, xem đô la, văn phòng em là nơi giữ xe mà. Anh nghe em tư vấn hoài anh không thấy mình cũng có thể đi lên sao”.

Có lẽ vì, rất nhiều lần, khách hàng của tôi không được bình thường, bị chồng “bỏ” từ trên lầu 3 xuống, bị tâm thần rồi cứ đến tôi xin tư vấn, phải làm gì khi bị chồng bỏ(!). Làm nghề tư vấn như tôi nghe được nhiều mảnh đời, đọc được nhiều suy nghĩ khác nhau, chia sẻ những u uất của các bà vợ, ông chồng.

Thế nhưng chuyện của tôi thì không giải quyết được. Anh Minh vẫn thường cứu nguy cho tôi trong những lúc có khách hàng không bình thường, nhiều khi anh thay tôi tư vấn, những gì anh nói thường rất hay. Vì đã một lần, tôi là khách hàng của anh.

Khi nhớ lại, đó vẫn là nỗi đau không bao giờ phai mờ trong tâm trí của tôi. Nó ám ảnh tôi từng đêm, dày vò tôi, ngày đó tôi như con thú hoang lang thang khắp nơi, bất cần đời. Không có anh, có lẽ đã không còn tôi.

Vào một đêm cơn mưa rào rích lên từng cơn ớn lạnh. Tôi ở cạnh Long, người tình ngày ấy của tôi cũng chính là bạn thân của Minh. Minh thầm yêu tôi, tôi biết, nhiều chàng trai khác cũng yêu tôi, tôi đều biết nhưng tôi lại chọn đi chơi cùng Long, người đàn ông đủ tư cách đi cùng tôi đến những nơi sang trọng.

Tôi đẹp, tóc dài xoăn lượn, cao như người mẫu, dáng thon gọn, theo như cách gọi “điện nước đầy đủ”, tôi là người đẹp nhất và tôi có quyền chọn lựa tình yêu cho mình. Tôi kêu ngạo, tạo hóa đã ban cho tôi cái quyền đó. Hai chúng tôi ngồi cạnh nhau trong chiếc taxi băng qua đoạn đường heo hút và vắng lặng.

Con đường trắng xóa trong cơn dông hòa cùng ánh đèn vàng chói lọi của màn đêm. Tôi run người lên từng cơn, chọt một bàn tay đặt lên đùi tôi, cảm giác thân quen giờ bỗng lạ lẫm, khiến tôi giật mình và lo lắng. Tôi biết rằng anh

ấy sẽ chẳng làm vậy nếu tôi chưa cho phép, tay anh lướt dài lên da thịt tôi, ấm áp, rạo rức làm tôi không thốt lên được lời nào. Mùi hơi men cay đã nồng nàn và cháy bỏng thêm, tôi biết mình không dừng lại được.

Tôi gọi Long là người tình của mình chứ thật ra, tình cảm tôi dành cho anh ấy chưa đủ lớn, với Long, tôi đùa cợt nhiều hơn là yêu. Nghịch lý thay đấy lại là một màn đùa cợt ngoạn mục, tôi trở thành con mồi của Long khi nào không biết. Hắn ghi hình, quay phim tôi, sự thô bỉ đấy không sao tả được.

Hắn đã thẳng và ngấn cao mặt mà vênh váo với bạn bè, kịch cớm, cười vào mặt tôi mà nói: “nó chẳng là gì cả”.

Tôi đã cố bám lấy bất cứ vật gì lúc ấy, bàn tay tôi gồng lên mạnh mẽ và rồi chột buông tay ra, tôi thả lỏng toàn thân, tôi nghe mình không thở được nữa. Bất chột, Minh ghì chặt lấy tôi, anh lấy hết chiếc khăn này đến chiếc khăn khác đắp lên da thịt trần truồng của tôi. Tiếng khóc của tôi cứ dài và dai dẳng.

Trên tấm ga trải giường trắng tinh giờ đã không còn vẹn nguyên vì một màu nhem nhuộm, kinh khủng và đáng sợ.

Tôi thoát ra khỏi bàn tay dơ nhếch của Long, thoát ra cái mùi ghê tởm trên con người ấy. Tôi nhớ hoài sự phẫn nộ của Minh dành cho kẻ ấy, cái gương mặt của hắn vẫn phì phèo điếu thuốc, nhả khói đầy phòng, kèm theo lời nói chưa bao giờ khốn nạn hơn: “nó xong đời rồi”.

Vài ngày sau đó, Minh liên tục đến bên tôi, anh không dám chạm vào người tôi, anh né tránh mọi hành động chạm vào tôi, đứng gần tôi anh lúng túng, anh sợ chạm vào nỗi đau đang giày vò trong tôi. Anh làm cho tôi nhận thấy sai lầm lớn nhất của mình chính là sự kiêu ngạo, cái quyền phán xét mọi người bằng ánh mắt chói lọi, cái nhìn ai cũng thấp hơn mình về tất cả.

Sau những va vấp ấy, tôi thư thái trong an bình và không ai cạnh tôi ngoài anh. Rồi bất ngờ, anh ngỏ lời yêu tôi. Năm năm sau cùng với nỗi đau, tôi chấp nhận làm người tình của anh. Anh điềm nhiên, mạnh mẽ, bỏ qua những vụn dại ngày trẻ của tôi.

Đôi mắt tôi cay cũng làm anh nhói lòng, gọi điện tôi không nhắc máy, anh như kẻ điên đi khắp nơi lùng sục, một ngày không gặp tôi, anh trắng đêm ngắm tôi qua bức ảnh. Tôi bắt đầu biết hạnh phúc là gì khi ở cạnh anh, nhưng càng gần anh tôi thấy mình càng có lỗi vì không thể cho anh tất cả...

Ngày chúng tôi cưới nhau, anh hạnh phúc, tôi lại thấy mình có lỗi. Nỗi đau ngày xưa cứ quay về đánh thức tôi, tôi luồn thân người vào anh, trốn tránh và cầu xin được che chở.

- Anh sao vậy?

- Không có gì đâu em.

Đôi mắt anh, gương mặt anh ám ảnh tôi vào tận giấc chiêm bao. Nằm trong vòng tay anh, khi hai cơ thể là một, ghì chặt vào nhau, tôi khẽ thì thào những âm thanh hoang lạc. Anh buông người, nhìn chăm vào tôi, đôi mắt sắc lẹm như dĩa thẳng vào mắt tôi một nỗi đau vô tận. Anh cũng như tôi, đang nhớ về ngày xưa...

Chúng tôi luôn cạnh nhau vào những cơn mưa. Ôn ào nhưng tĩnh lặng. Còn tôi thì sợ những ngày mưa, nỗi ám ảnh ấy, sự khiếp đảm ấy luôn làm tôi phải rùn mình như có một bàn tay vô hình đặt lên thân thể tôi mà không báo trước.

Thế nhưng, anh lại bảo, anh thích những ngày mưa. Lần này, anh làm tôi rất đau từ những cái ôm chặt, cào cấu tôi, đến những cái đai nghiến từ ánh mắt nghe nhói lòng. Tôi hiểu được nỗi đau của anh.

- Anh đang suy nghĩ điều gì? Xin hãy nói với em.

- Em định tư vấn cho anh sao? Em làm được không?

Giọt nước mắt tôi rơi, anh giả vờ không thấy. Anh ngồi dậy, hút một điếu thuốc, tỏa ra những làn khói u ám, mùi thuốc làm tôi ngọt ngào, anh vẫn thản nhiên nghe mưa....nhìn khói thuốc và đai nghiến. Chưa bao giờ anh để tôi phải hít lấy cái mùi khói thuốc ám ảnh ấy. Tôi rùn mình vì mưa lạnh cứ ào ạt tuôn rơi ngay khi đã ngồi cạnh anh.

Anh lật lại những bức ảnh ngày trước của tôi. Một niềm tự hào ngày ấy cho bất kì chàng trai nào đứng cạnh tôi. Tôi xinh đẹp và giàu có. Trong nhiều bức ảnh vắng mặt anh. Tôi đến gần anh, hôn nhẹ lên vành tai anh. Tôi thì thào: “cảm ơn anh”.

Ánh mắt anh nhìn tôi không chớp, không lời nào, anh đẩy tôi xuống giường. Anh hành động như một con thú hoang, gào thét. Đôi mắt anh nhìn thẳng vào tôi, sẵn bèn và dữ dội như muốn nuốt lấy con mồi. Tôi lặng yên, nước mắt rơi, nuốt nước bọt vào trong, rồi nhắm nghiền đôi mắt lại. Anh ngồi dậy, hút thuốc, anh thì thầm rất nhỏ: “Tại sao?”.

Một người khách ngồi đợi ở văn phòng của tôi. Một cô gái trẻ, sang trọng, thấy tôi cô ấy cười và thổi ra một làn khói thuốc mỏng manh.

- Cô là Dạ Linh?!

- Dạ vâng. Là tôi đây. Cô đến đây để tư vấn?!

- Không! Tôi đến để cho cô biết một điều.

Tôi chờ đợi trong im lặng. Cô gái tiến đến bàn làm việc của tôi, cầm cây viết lên, viết vào trang giấy trắng mấy dòng nghệch ngoạch.

- Bây giờ đến lượt cô tự tư vấn cho chính mình rồi đấy.

- Cô là ai? - Tôi vội vàng hỏi.

Người con gái ấy cười và nhìn vào mắt tôi, lại một làn khói thuốc bay vào mặt tôi: “Hãy học ở tôi”.

Như một giấc mơ. Tôi chao đảo cõi lòng, đàn ông vẫn ích kỉ như nhau. Tôi nhận ra sự thay đổi từ anh ngay cái lần anh đai nghiền nhìn tôi.

Nỗi ám ảnh ngày xưa quá lớn đối với hai chúng tôi. Anh đã quá yêu tôi nên không muốn bất kỳ ai chạm vào thân thể của tôi, thân thể người vợ đầy kiêu

hãnh của anh.

Tôi khoát lên người một bộ váy màu đỏ, tóc cắt ngắn, nhuộm màu hạt dẻ, tô son môi màu đen bóng, lấp lánh kim tuyến, móng tay và móng chân tôi cũng đều sơn màu đen. Đeo hoa tai dài, mang túi xách màu đen sang trọng, diện một đôi giày cao mười phân màu đỏ xăm được đính bằng những hạt đá lấp lánh. Tôi thấy thấp thoáng hình ảnh Dạ Linh của ngày xưa, xinh đẹp và giàu có.

Theo tờ địa chỉ mà cô gái ấy đưa, tôi đến nơi, gõ cửa.

- Cô cần gì? - Một con mụ cũng quái dị chẳng khác gì tôi.

- Tôi muốn bán trinh. - Sắc mặt tôi không chút thay đổi.

Ánh mắt mụ ta nhìn tôi từ trên xuống dưới không chút nghi ngờ: “Có cần phải sang trọng như thế không?”. Một cuộc sắp xếp, chấp nối gọn gàng. Tôi bán trinh cho chính chồng của mình. Tôi ưng dung, bước vào căn phòng để đón đợi người đàn ông ấy. Tôi thư thái hút một hơi thuốc dài.

Thì ra, đây là bài học mà chồng tôi chưa bao giờ dạy cho tôi. Chồng tôi yêu cầu mở đèn lên. Tôi điềm nhiên: “Chơi em xong rồi hãy mở”.

Nước mắt tôi vẫn lăn dài trên gương mặt. Sẽ là lần cuối cùng tôi ở cạnh anh lúc này, tôi đã mãn nguyện trao cho anh cái mà anh mong chờ, nó hết như sự giả tạo mà anh dành cho tôi. Tôi khóc thành tiếng.

- Cô sao vậy? Tôi làm cô đau à?

- Đúng, rất đau....vì sao anh làm như vậy?

Như nhận ra giọng nói của tôi. Anh bật dậy, mở đèn lên. Tôi ngồi dậy xoay lưng về phía anh. Tôi cảm giác một hơi ấm nhẹ nhàng đang từ từ đặt lên vai mình. Tôi quay sang nhìn anh một cách hối tiếc. Mắt anh đỏ hoe, thân người anh đổ sụp dưới chân tôi. Căn phòng lạnh ngắt, yên tĩnh một cách đáng sợ.

Tôi mặc áo quần lại chỉnh tề, rồi bước ra khỏi phòng. Tôi thấy môi anh mấp

máy không nói nên lời, anh muốn ghì chặt tôi lại nhưng không được như có một vật gì đó đang đè nặng anh xuống. Tôi biết anh yêu tôi, yêu con người của tôi, yêu tôi như bao thằng đàn ông khác.

- Anh biết là em sợ mưa mà.

Cánh cửa khép lại sau lời nói của tôi. Không gian vẫn lặng điếng người. Có thứ âm thanh rất rõ ràng phát ra từ khi cánh cửa đã khép lại mà tôi và anh ai cũng giả vờ như không nghe thấy...